

Θὰ πνίξη πᾶν ἄλλο ἐμπόριον. Εἶναι δὲ ἐμπόριον ἐσωτερικῆς καταναλώσεως, τοῦ ὁποίου ὁ παρᾶς μένει εἰς τὸν τόπον. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἶναι οἱ φόνοι, ἀλλὰ καθ' ὁμᾶδας, χρονδρικῶς, μεγαλεμπόριον. Ἐν τῇ πρωτευούσῃ εἶναι τὰ τραύματα καὶ αἱ ἐπιθέσεις. Πλεονάζουν δὲ αἱ κατὰ γυναικῶν ἐπιθέσεις. Εἰς δύο κατὰ σειρὰν ἀστυνομικὰ δελτία ἑνδεκα ἀλληλοδιαδόχων ἐπιθέσεων ἐμετρήσαμεν ὅτι αἱ ὀκτὼ ἦσαν κατὰ γυναικῶν. Ἐπικρατοῦν στοιχεῖον εἰς τοὺς ἐπιτιθεμένους εἶναι οἱ ἐπιλοχίαι τῆς γενναίας φουρᾶς, αὐτοὶ δὲ πάλιν ἐκλέγουν πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ μέθοδον ὁμοιοπαθητικὴν γυναικῆς ἐπιλοχίους, ἃς καὶ μαχαιρόνουν, ὅποτε τὸ ἀστυνομικὸν Δελτίον, θύον εἰς τὰς Χάριτας καὶ τὴν Ἀφροδίτην, μετὰ πολλῆς αἰδοῦς ἀναγράφει καὶ τὰς γιγνομένας ἀποβολὰς. Ἐνίστοι τὰ μαχαιρώματα ἔχουν τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν μετὰ τὴν Ἰλιάδα, τὴν ἀρπαγὴν Ἑλένης, ἀλλὰ Ἑλένης τοῦ ἀερίο φωτος. Ἐν γένει ὅ,τι ἄγριον, ἀφιλότιμον, ἀνάνδρον, ἐπίβουλون, πλημμυρεῖ ἐν μέσαις Ἀθήναις. Συνήθως διὰ μηδαμινὰς αἰτίας. Ἔτσι θέλω. Τὸ κύπημα πλέον ἔγινε εἶδος χαιρετισμοῦ. Φράπ-φρούπ. — Τί τρέχει βρὲ ἀδελφέ. — Τί νὰ τρέχη; Καλημέρα σου. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τὰ πράγματα ἔχουν ἑνὶ καὶ ἑνὶ ὅσιν. Εἶναι ἐκεῖ τοῦλάχιστον κεκηρυγμένον ἄνεμος κατὰστασις. Ὁ Ῥέκκς φονεύει τὸν Μαντίν, ὁ Καρζῆς τὸν Μάντην, ὁ Τσέλιγγας φονεύει τὸν Γιάνικα καὶ ὁ Μῆτρος τὸν Τσέλιγγαν. Εἴμεθα πολλοί. Ἐπαραινόμεθα μετὰ τὰς νέας ἐπαρχίας. Πρέπει νὰ λιγοστεύσωμεν. Αὐτὸ θέλομεν καὶ ἡμεῖς. Διὰ τοῦτο περιμένομεν ἀπὸ μὲν τὴν στατιστικὴν τοῦ κ. Πετσαλῆ πλημμυραν ἐγκλημάτων, ἀπὸ δὲ τὴν στατιστικὴν τοῦ κ. Καζάκη ξηρασίαν πληθυσμοῦ. Θὰ εἴμεθα εὐγνώμονες καὶ εἰς τοὺς δύο. Τὸ κλεινὸν ἔθνος πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ διὰ νὰ μὴν ἀλληλοτρῶγῃται.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἡ παλαιὰ Αἴγυπτος τοῦ Κεδίβη, τοῦ Ἀραμπῆ καὶ τῆς Ὁδοῦ Σταδίου ἔγινε Νέα Αἴγυπτος τῶν Ἀγγλων, τοῦ Οὐέλσελέυ, καὶ τοῦ κ. Λυσάνδρου Ροβολοπούλου. Μετηνέχθη ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατὰ τὴν γωνίαν ἣν σχηματίζει ἡ Ὁδὸς Βουλῆς, εἶναι πηλοῖον τοῦ Σενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἀγγλίζουσι ἡ Νέα Αἴγυπτος, ἔγινε ἀριστοκρατικώτερα καὶ ὑπόσχεται εὐρωπαϊκὴν εὐμάρειαν καὶ περιποίησιν εἰς τὴν τιμήσουσαν αὐτὴν παλαιὰν καὶ νέαν πελατεῖαν της. Εἶναι καὶ τοῦ συρμοῦ, ὡς Νέα Αἴγυπτος.

Σήμερον (Κυριακὴ 12 Σεπτεμβρίου) διδασκῆσεται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δραματικοῦ θιάσου τοῦ κ. Λεκατσᾶ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐν τῇ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων, ἡ Γ'. πρᾶξις τῆς «Δεσποίνης τῆς Λυῶν», ἡ Γ'. πρᾶξις τοῦ «Ἀμλέτου», ἡ Γ'. πρᾶξις τοῦ «Ἐμπόρου τῆς Βενετίας» ἡ Γ'. πρᾶξις τοῦ «Θέλλου». Ὁ κ. Λεκατσᾶς θὰ διδάξῃ εἰς μὲν τὴν «Δέσποιναν τῆς Λυῶν» καὶ τὸν «Ἐμπορον τῆς Βενετίας» ἀγγλιστί, εἰς δὲ τὸν «Ἀμλέτον» καὶ τὸν «Θέλλον» ἑλληνιστί.

ΜΕΣΑ Σ' ΟΛΑ.

Ἡσύχασε ὁ Ἀραμπῆς καὶ ἡ Αἴγυπτος μαζί του, ἡσύχασε ὁ Σέυμουρ καὶ ὁ Γάρνερ Οὐολσελέυ, ἐτρόμαξαν καὶ ἐζάρωσαν τὰ τέκνα τοῦ Προφήτου, καὶ ὁ Χαμίτ τῇ μοῖρᾳ του μὲς ὅτὸν ὄντᾳ του κλαίει. Μὰ καὶ ὁ Σινούσης ἡσύχασε καὶ οἱ ἄλλοι περιδρόμοι, καὶ μόνον οἱ Πανέλληνες δὲν ἡσύχασαν ἀκόμη.

Μόνον αὐτοὶ τρομάζουνε τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην μετὰ τὰ πολλὰ τῶν σύνορα τὰ ἀνακατωμένα. ὅταν οἱ ἄλλοι ἀθροῦνται, σηκώνονται ἐκεῖνοι, καὶ ἔτσι ὁ κόσμος ἔρϊσκεται ὅτὸ πόδι ὀλοένα. Συχάζουν οἱ Ἀράπηδες, συχάζουν καὶ οἱ Ἑγγλέζοι, καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ὁ Ῥωμῆς εἰς τὸν ἀέρα παίζει.

Ὁ ἓνας, λέγει, ἄρχισαν αἱ διαπραγματεύσεις, ὁ ἄλλος πῶς δὲν ἄρχισαν καὶ οὔτε ποτὲ θ' ἀρχίσουν. δὲν εἴμπορεῖς ἐλεύθερος ἀέρα ν' ἀναπνεύσης, χωρὶς οἱ νεολόγοι μας τ' αὐτιά σου νὰ ζαλίσουν. Θὰ γίνῃ Συνδιάσκεψις. . . ἂ! ὄχι, δὲν θὰ γίνῃ, γιατί ὁ κύριος Βισμάρκ καὶ ἡ Δύσις δὲν ἀφίνει.

Γιὰ προδοσίας ὁ γνωστὸς **Τηλέγραφος** φωνάζει, βαστᾷ καὶ ὁ κύριος **Χαδᾶς** τὸν τακτικὸ χαβᾶ του, μονάχος τὰς σπουδαίας του εἰδήσεις σχολιάζει, καὶ ὁ Τρικούπης ἔνοχος τοῦ φαίνεται θανάτου. Κάθε αὐγὴ μετὰ σχόλια καὶ σκέψεις ἀνατέλλει, καὶ ὁ καθεὶς ζαλίζεται καὶ γράφει ὅ,τι θέλει.

Οἱ Τούρκοι, γράφει τακτικὰ τὸ **Ἐθνικόν** μας **Πνεῦμα**, τὸ ξακουσμένο Καραλῆ κρατοῦν καὶ πρὶν καὶ τώρα. ἄλλ' ὅμως μὴν ἀκούετε καὶ εἶναι μαῦρον ψεῦμα, ὁ Γρίβας πάντα τὸ κρατεῖ, φωνάζει καὶ ἡ **Ῥα**. Λοιπὸν σὲ τίνος ἀπ' τοὺς δύο τὰ μάτια νὰ πιστεύσης; ὁ Γρίβας τῷχει; ἄρχισαν αἱ διαπραγματεύσεις;

Ποιὸς ἀπ' τοὺς δύο τραχώματα ὅτὰ μάτια ὑποφέρει; ποιοὺς εἴμπορεῖ ὅτὸ Καραλῆ καλὰ νὰ διακρίνῃ; ὁ Κωστομύρης βέβαια, ποῦ ἀπὸ μάτια ξέρει, δὲν πρέπει τὴν Ἑλλάδα μας ὅτὴν πλάνην της ν' ἀφίνη. Ἡ **Ῥα** ἢ τὸ **Ἐθνικόν** καλλιτέρας κινεῖται; τίνος τὴν ὄψιν σύννεφο κατὰμαυρο σκεπάζει;

Ὅμως ἐγὼ πολλοὺς στραβούς καὶ ἀπὸ τὴν πείνα εἶδα. . . πόσαις ἀρρώσταις δὲν γεννᾷ τοῦ στομαχιοῦ ὁ πόνος! βλέπεις βαθυὰ ὅτὰ τάρταρα τὴν φίλην σου πατρίδα, καὶ Τούρκους ὅτὸ ἀέτωμα τοῦ θεῖου Παρθενῶνος. Τώρα ποιοὺς βλέπει πρὸ καλὰ, σεῖς κρίνετε μονάχοι. . . πολλὰς φορὰς τραχώματα γεννᾷ καὶ τὸ στομάχι.

Souris.